

verdiepingen erboven. Eind maart was de deconfiture van Credit Suisse hier bij de tramhalte voor de deur het gesprek van de dag. Zoveel traditie. En dan in een paar dagen voorgoed weggevaagd. Het verdriet van Zwitserland.

Op 'zwarte zondag' 19 maart werd niet alleen een faillissement van een Zwitserse bank voorkomen. Er was sprake van internationaal besmettingsgevaar. In plaats van Credit Suisse te liquideren, deels in handen van de staat te brengen of aan een buitenlandse partij te verkopen, koos de regering in Bern voor een gedwongen Zwitsers huwelijk.

Voor het uitnodigen van andere kopers was helemaal geen tijd, zegt Jan-Egbert Sturm, een Nederlandse hoogleraar economie in Zürich. "Een oplossing moest zo snel mogelijk komen. Er zal flink in de bank gesnoeid worden. Maar de herstructurering zal nog jaren duren."

VERTROUWEN VERSPEELD

De druk van buitenlandse centrale banken om de crisis bij Credit Suisse te bezweren was groot. Dat heeft bij de autonome Zwitsers achterdocht losgemaakt. Daar kwam nog eens bij dat het niet een eigen krant maar de *Financial Times* was die in detail uit de doeken deed wat er speelde bij de bank. De Zwitserse media die zich verschanst hadden bij de banken in het weekend van de historische steunoperatie, hadden het nakijken.

De meeste beleggers ook. Credit Suisse had in een jaar tijd een slordige 70 procent aan beurswaarde verloren, maar op het oog leek de bank er financieel – gebaseerd op de kapitaalbuffers en de liquiditeit – niet slecht voor te staan. Niettemin was het vertrouwen van veel beleggers en klanten, het belangrijkste kapitaal van een bank, verspeeld.

Een paar dagen na de redding doet een werknemer van Credit Suisse op een terras aan het historische Münsterhof-plein in

Zürich haar verhaal. Gevraagd naar de oorzaak van de ondergang, wijst ze op de verwoestende impact op het vertrouwen in de bank van een tweet van de Australische journalist David Taylor in oktober vorig jaar. "Betrouwbare bronnen vertellen me dat een grote internationale investeringsbank aan de rand van de afgrond staat", schreef hij speculatief. Credit Suisse noemde hij niet, maar het aandeel kelderde meteen. De journalist werd door zijn werkgever gesommeerd de tweet te verwijderen, maar de schade was toen al aangericht.

"Wij hebben meteen duidelijk gezegd dat het bullshit was", aldus de Credit Suisse-werknemer in Zürich. "Maar het hielp weinig en dat lijkt dan ook haast niet eens meer uit te maken. Klanten halen hun geld tegenwoordig met een druk op de knop van hun mobieltje weg. De hoofdtaak van het management was op dat moment om de uitstroom van geld te stoppen."

DOODGRAVERS

Met de in augustus 2022 agetreden ceo Ulrich Körner en de relatief nieuwe president-commissaris Axel Lehmann had Credit Suisse net twee nuchtere bestuurders aangesteld. Ze kwamen om de bank te redden, en lanceerden in oktober een nieuwe strategie. Credit Suisse kondigde aan dat het miljarden aan nieuw geld zou ophalen bij beleggers en duizenden banen zou schrappen, en de focus zou verleggen van zakenbankieren naar vermogensbeheer voor rijke klanten.

Maar die plannen sloegen dood door alle onrust bij beleggers. Zo werden de twee nieuwe mannen de "doodgravers" van de roemrijke instelling, aldus de Zwitserse media. Reto Lipp, een Zwitserse financiële journalist en televisiepresentator van staatsomroep SRF, zegt dat er bij Credit Suisse sprake was van een opstapeling van problemen en

**DE ZWITSERSE
AUTORITEITEN
ZULLEN DEZE
'MONSTER-
BANK' NOOIT
LATEN VALLEN**

een jarenlange erosie van het vertrouwen. Een geruchtenmachine kan verwoestend zijn voor het vertrouwen van klanten van financiële instellingen. Volgens hem werd er veel te veel aandacht gegeven aan de eerdergenoemde tweet, ook door de financiële toezichthouder Finma. Bij een gezonde bank was een dergelijk bericht waarschijnlijk echter betekenisloos geweest.

SCHANDALEN

Credit Suisse stond bekend als agressief, snobistisch en decadent. De bank is gebruikt door drugscriminelen, oplichters, corrupte politici in de Filippijnen en Nigeria en belastingontduikers van over de hele wereld, inclusief beschuldigde zwartsparenders in Nederland. De reeks aan schandalen was ongekend groot: een spionagezaak, een groot strafonderzoek wegens witwassen, miljardenverliezen bij hedgefondsmaatschappij Greensill, exorbitante topbeloningen en bonussen en voormalig